

προσβάλωσι διὰ νυκτός τοὺς κοιμωμένους φύλακας ἐνὸς φρουρίου. Πρὸς τοῦτο ἀνέβησαν ἐπὶ τοῦ βράχου ἐξυπόλητοι καὶ εἶχον σχεδὸν φθάσει μέχρι τῶν ἐπάλξεων τῶν τειχῶν, ὅτε εἰς τούτων πατήρας μίαν τοιαύτην ἄκωναν ἐξέβαλε δυνατὴν κραυγὴν ἐκ τοῦ πόνου καὶ ἐξύπνησε τοὺς φύλακας, οἱ ὅποιοι ἐπέπεσαν κατὰ τῶν Δανῶν καὶ τοὺς ἠνάγκασαν μὲ μεγάλην φθορὰν νὰ λύσωσι τὴν πολιορκίαν· ὥστε, ὡς βλέπεis, ἡ ἄκωνθα, ἥτις ἐπλήρωσε τὴν ἰδικήν σου χεῖρα, ἔσωσε τὴν Σκωτίαν ἐκ τῶν Δανῶν καὶ διὰ τοῦτο εἶναι τὸ ἀγαπητὸν ἔμβλημα τῶν Σκώτων.

Πολλὰ πράγματα, ἀνωφελῆ ἢ καὶ βλαπτικὰ εἰς πολλοὺς τόπους, εἶναι ἀναγκαῖα καὶ ὠφέλιμα εἰς ἄλλους τόπους καὶ εἰς ἄλλους ἀνθρώπους.

Ο ΣΑΜΨΩΝ.

Ὅλοι οἱ ἀνέγνωσαν τὴν Παλαιὰν Διαθήκην ἡξεύρουσι τὴν ἱστορίαν τοῦ Σαμψών. Οὗτος ἦτο ὁ Ἡρακλῆς τῶν Ἑβραίων, ἀλλ' ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἡ πρὸς τὰς γυναῖκας ἀδυναμία του ἐπὶ τέλος κατέστρεψε.

Ἡ δύναμίς του κυρίως συνίστατο εἰς τὰς τρίξας τῆς κεφαλῆς τε, καὶ ὅτε αὐταὶ ἀπεκόπησαν παρὰ τῆς ἀπίστη συζύγου τε Δαλιδάς, οἱ Φιλιισταῖοι ἐπέπεσαν κατ' αὐτοῦ τὸν συνέλαβον, τὸν ἔδεσαν, καὶ ἀφοῦ τοῦ ἐξώρυξαν τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὸν ἔθεσαν εἰς μύλον διὰ νὰ ἀλέθῃ. καὶ εἰς τοιαύτην κατὰστασιν καὶ ἐργασίαν ἐδρισκόμενον τὸν παριστᾷ ἡ προκειμένη εἰκονογραφία.

Δυστυχῆ Σαμψών! ἐκεῖνος, ὅστις διὰ μόνης τῆς

σιαγόνος ἐνὸς ὄνου ἐφόνευσε 1000 ἄνδρας πολεμιστὰς καὶ μὲ γυμνὰς χεῖρας διεσπάραιε φοβερόν τινα λέοντα, ἦδη ὡς ὄνος δεδεμένος εἰς τὸ κωπῖον τοῦ μύλου, ἀλέθει σῖτον πρὸς χρῆσιν τῶν ἀπεριτμητῶν Φιλισταίων!

Πόσον κακὸν, πόσον ἐξαχρειωτικὸν πρᾶγμα ἡ ἀμαρτία! Ἄν ὁ Σαμψὼν ἐξηκολούθει ὑπακούων τὸν Θεὸν τοῦ Ἰσραὴλ, θὰ ἔζη καὶ θὰ ἀπέθνησκεν ὡς οἱ λοιποὶ Κριταὶ αὐτοῦ, ἐν τιμῇ καὶ δόξῃ· περιφρονήσας δὲ τὴν ἐντολήν τοῦ Θεοῦ καὶ συζευχθεὶς μετὰ γυναικὸς ἑθνικῆς, καὶ μάλιστα καὶ πόρνης, ἔρριπεν ἑαυτὸν εἰς ἀθλιότητα καὶ κατῆλθε προῶρως εἰς τὸν τάφον.

Ἄλλ', ὡς φαίνεται, ἡ ἀίχμαλωσία καὶ τὸ φθωσις τοῦ ἐπῆνεγκον μεταβολὴν εἰς τὴν καρδίαν του καὶ μετανοίαν εἰλικρινὴ καὶ συγχώρησιν τῶν ἀμαρτημάτων τε. Τοῦτου ἕνεκα καὶ ὁ Θεὸς εἰσέηκουσε τὴν δέησίν του καὶ ἔκαμεν ἐκδίκησιν κατὰ τῶν σκληρῶν ἐχθρῶν του.

«Ἐναγκαλισθεῖς, — μᾶς λέγει ἡ ἱερὰ Ἰσραὴλ, — τὴς δύο στύλους τῆς οἰκαδομηγῆς, ἐπὶ τοὺς ὁποίους ἐστηρίζεται ἡ στέγη τῆς καὶ ἐνὶ τῆς ὁποίας εἶχον φέρει αὐτὰν ὅπως διασκεδάσασιν οἱ προὔχοντες μετὰ τοῦ λαοῦ τῶν Φιλισταίων, παρακάλεσε τὸν Θεὸν νὰ τῷ δώσῃ δύναμιν καὶ σφίγγας ταῦς στύλους κατέρριπεν αὐτοὺς καὶ συναπώλεσθη μεθ' ὅλου τοῦ πληθους ὑπὸ τὰ ῥεῖπτα τῆς στέγης εἰπὼν, «Ἀπολεσθεῖτω ἡ ψυχὴ μου μετὰ τῶν ἀλλοφύλων.»

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ.

Ἐπειδὴ τὰ μικρὰ παιδιά ἀγαπῶσι πολλοὺς μύθους καὶ τὰς ἱστορίας ἰδοὺ ἔρχομαι καὶ ἐγὼ νὰ τοῖς εἰπῶ μίαν περὶ τριῶν μικρῶν κορασίων τῆς Ἑλίζης, Μαρίας καὶ Μαργαρίτας.

Εἰς μικρὰν τινα καλύβην ὀλίγον ἀπέχουσαν ἀπὸ τοῦ ἐξοχικοῦ μέρους ὅπου ἀπέρνων τὸ καλοκαίριον αἱ τρεῖς αὐταὶ κόραι, ἔζων δύο ἄλλα μικρὰ κοράσια· τὰ ὀνόματά των δὲν γνωρίζω, ἀλλ' ἦσαν πάντοτε ἀπλῶς ἀλλὰ καθαρῶς ἐνδεδυμένα καὶ ἐφαίνοντο εἰς τὴν θύραν ὡσάντις ἡ ἄμαξα τοῦ πατρὸς τῆς Ἑλίζης διέβαιναν ἐκείθεν χαιρετῶντα τὰς τρεῖς ἀδελφάς, αἱ ὁποῖαι πάντοτε τῆς ἔρριπτον ἐκ τῆς ἀμάξης μικρὰ τινα βιβλίαρια μὲ ὠραίας εἰκονογραφίας καὶ ἱστορίας.

Τὸ ἀκόλουθον θέρος αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ μετέβησαν κατὰ τὸ σῶνθες εἰς τὴν ἐξοχὴν τοῦ πατρὸς των καὶ τὸ ἑσπέρας ἐξῆλθον εἰς περιδιάβασιν ἐφ' ἀμάξης· καθὼς διέβαιναν ἐξωθεν τῆς καλύβης τῶν δύο μικρῶν ἐκείνων ἀδελφῶν, ἐζήτησαν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὰ δύο μικρὰ ἐκεῖνα κοράσια, ἀλλ' οὐδὲν ἐφάνη εἰς τὴν θύραν ὡς πρότερον.

Τί νὰ ἔγιναν ἄρ' γε τὰ μικρὰ ἐκεῖνα κοράσια; — εἶπον μεταξύ των αἱ τρεῖς ἀδελφαί· ἴσως θὰ ἦναι μέσα

εἰς τὴν καλύδην· ὡς καταβῶμεν τῆς ἀμάξης καὶ ὡς ἐρωτήσωμεν. Ἐνῷ δὲ ἐπραττον τοῦτο γυνή τις, ἡ ὁποία ἀπεδείχθη κατόπιν, ὅτι ἦτον ἡ μήτηρ των, ἐφάνη κρατοῦσα τὸ ἐν ἀπὸ τὰ κοράσια ἐκεῖνα ἀπὸ τὴν χεῖρα, ἐνῷ διὰ τῆς ἄλλης ἐσφόγγιζε τὰ δάκρυά της. Εἰς τὰς ἐρωτήσεις των τριῶν ἀδελφῶν, ἡ πτωχὴ μήτηρ ἀπεκρίθη μετὰ μειδιάματος, ὅτι τὸ ἄλλο της κοράσιον εἶχεν ἀποθάνει κατὰ τὸν παρελθόντα χειμῶνα. Ταῖς ἐπληροφόρησε δὲ, ὅτι ἐν ἀπὸ τὰ βιβλιάρια, τὰ ὁποῖα εἶχαν δώσει εἰς τὰ κοράσια της, ἐγένετο τὸ μέρος τοῦ νὰ τὴν ὁδηγήσῃ εἰς τὸν αἰθρῶν. Τὸ βιβλιάριον ἐκεῖνο τὴν ἐδίδαξεν, ὅτι ἦτον ἀμαρτωλὴ, ὅτι ὁ Χριστὸς ἦτο ὁ Σωτὴρ της καὶ ὅτι ἀπέθανε διὰ τὰς ἀμαρτίας της· ἐπρόσθεσε δὲ, ὅτι τὸ κοράσιόν της ἀπέθανε πολλὸ εὐτυχὲς μὲ τὸ βιβλιάριον εἰς τὰς χεῖράς της!

Τὸ βιβλιάριον ἐκεῖνα τὴν ἐδίδαξεν, ὅτι ἦτον ἀμαρτωλὴ! Πόσα τοιαῦτα βιβλιάρια δὲν δύνανται νὰ τεθῶσι εἰς τὰς χεῖρας των πτωχῶν παιδιῶν, ὅτινα εἶναι ἐγκαταλειμμένα εἰς τὴν τύχην καὶ ἡλικιούμενα γαμίζουσι τὰς φυλακάς μας! Ποῖος ὅμως ἔλαθέ ποτε φροντίδα περὶ τούτων; Ποῖος ἐξεκέθη ποτὲ περὶ των δυστυχῶν τούτων πλασμάτων;

Οἱ μικροὶ ἀναγνώσται καὶ ἀναγνώστριαι τῆς Ἐφημ. των Παίδων ὡς μιμηθῶσι τὰς τρεῖς ἐκεῖνας ἀδελφάς καὶ ἀφοῦ αὐτοὶ ἀναγνώσουσι, ὅτι εὐρίσκουσι καλὸν, ὡς τὸ δίδουσι ἢ καὶ ὡς τὸ δανείζουσι εἰς ἄλλα παιδιὰ, τὰ ὁποῖα ἢ δὲν ἔχουσι ἢ δὲν θέλουσι ν' ἀγοράσωσι τοιαῦτα ὠφέλιμα ἀναγνώσματα ὡς λ. χ. τὴν ἐφημερίδα των Παίδων, ἐὰν θέλουσι νὰ συνεργήσουσι εἰς τὴν μόρφωσιν καλῶν πολιτῶν καὶ τὴν σωτηρίαν των ψυχῶν πολλῶν κακῶν παιδιῶν.

ΕΛΛΕΝΗ.

ΘΥΜΟΣΟΦΙΑ ΚΥΝΑΡΙΩΝ (σκύλων.)

Πρὸ τοῦ γαλλοπρωσσιτικοῦ πολέμου ὑπῆρχε ξενοδοχεῖον τι εἰς τὰ Παρίσια, ὅπου ὁ ἀρχιμάγειρος μετεχειρίζετο δύο μικρὰ σκυλάκια εἰς τὸ νὰ ψήνωσι κρέας εἰς τὴν σούβλαν γυρίζοντες αὐτὴν· τὸσον δὲ καλῶς ἐγνώριζον ἀπὸ τὴν ὁσμὴν ὅτι τὸ κρέας ἦτο ἐψημένον, ὥστε ποτὲ δὲν ἐλανθάνοντο. Ὅταν ἐψήνετο εἰδοποιούον αὐτὸν γαυγίζοντα, διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ πάρῃ τὸ ψηθὲν καὶ τοῖς δώσῃ ἄλλο. Τὰ σκυλάκια ἐκεῖνα εἰργάζοντο κατὰ σειρὰν δύο ἡμέρας τὴν ἐβδομάδα ἕκαστον· τὸ ἐν τὴν Δευτέραν καὶ Πέμπτην τὸ ἄλλο τὴν Τρίτην καὶ Παρασκευὴν. Τὴν Τετάρτην καὶ Σάββατον ἀνεπαύοντο. διότι κατὰ τὴν καθολικὴν ἐκκλησίαν αἱ ἡμέραι αὗται εἶναι νηστήσιμοι, τὴν δὲ Κυριακὴν, διότι εἶναι ἑορτή.

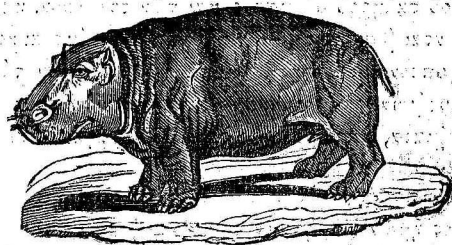
Ἡμέραν τινα, τὸ ἐν αὐτῶν, τοῦ ὁποίου ἦτο ἡ σειρὰ

νὰ γυρίσῃ τὴν σούβλαν, ἔλειπε· ὁ δὲ μάγειρος ζητήσας καὶ μὴ εὐρὼν αὐτὸ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἐφώνασε τὸ ἄλλο καὶ τὸ διέταξε νὰ κάμῃ τὴν ἐργασίαν.

— «Γου-ρου...» ἐφώνασε τὸ ἀδικούμενον, ὡς νὰ ἔλεγε «δὲν εἶναι ἡ σειρά μου, ἀφεντικὸν,» καὶ ἐξάρωσεν εἰς μίαν ἀπὸ τὰς γωνίας. Ὁ μάγειρος ἐπῆρε μίαν βέργαν καὶ ἦτο ἔτοιμος νὰ τὸ ξυλοφορώσῃ, ἀλλ' αὐτὸ ἐπρόφθασε καὶ ἐξῆλθε τοῦ ξενοδοχείου γαυγίζον, «ἄου-ἄου» «εἶναι ἀδίκον—εἶναι ἀδίκον.» Τρέξαν δὲ εἰς τὸν παρακείμενον κήπον ἐφάνη μετ' ὀλίγον φέρον ἀπὸ τ' αὐτὶ τὸ ἔτερον σκυλάκιον, πρὸς τὸν ξενόδοχον καὶ εἶπεν, —«ἄου, ἄου,» —«Ἰδοὺ ὁ κύριος! ἔπαυσε εἰς τὸν κήπον αὐτὶ νὰ ἔλθῃ νὰ κάμῃ τὴν ἐργασίαν του!»

Ὁ μάγειρος ὑπερευχαριστήσας ἀπὸ τὸν τρόπον τοῦ κυναρίου, αὐτὸ μὲν ἐσυγχώρησεν καὶ ἐφιλοδώρησε μὲ ἐν γλύκυσμα, τὸ δὲ ἄλλο ἐτιμώρησε καὶ ἔθεσεν ἀμέσως νὰ γυρίσῃ τὴν σούβλαν!

Πόσοι ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαὶ χάριν. των παιγνιδίων των δὲν ἀφίνουσι ὅχι μόνον τοὺς μικροὺς ἀδελφούς καὶ ἀδελφάς των νὰ κάμωσι τὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα αὐτοὶ ἔπρεπε νὰ κάμωσι, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς πολλὰκις τοὺς ἀγαπητοὺς γονεῖς των! Τοῦτο ὅμως δὲν εἶναι δίκαιον καὶ πρέπει ὁ καθέ τις νὰ κάμῃ τὸ χρέος του.

ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΣ.

Οὕτω πως καλεῖται τὸ δύσμορφον ζῶον, τὸ ὁποῖον παρίσταται ἐν τῇ προκειμένῃ εἰκονογραφίᾳ, καὶ τὸ ὁποῖον τὸ πάλαι παρὰ τινος Αἰγυπτιακοῦ λαοῦ, των Παπρημιτῶν, ἔθεωρεῖτο ἱερὸν. Τὸ ζῶον τοῦτο εἶναι ἀμφίβιον καὶ ἰσομέγεθες τοῦ Ῥινόκερου· γεννᾶται δὲ καὶ ἐνδιατᾶται παρὰ τοὺς μεγάλους τῆς Ἀφρικῆς ποταμούς καὶ ἰδίως παρὰ τὸν Νεῖλον, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἔλαβε καὶ τὴν ἐπωνυμίαν Νειλῶος ἵππος ἂν καὶ μόνον κατὰ τὰ ὄψα καὶ τὸν χρεμετισμὸν ὁμοιάζει κάπως τὸν κομφότατον καὶ τοσοῦτον χρήσιμον εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώπου ἵππον.

Τὸ Σῶμα τοῦ ἱπποποτάμου εἶναι χονδροειδέστατον καὶ καλύπτεται ὑπὸ δέρματος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀτρίχου, μελανοφαίου καὶ πεποικιλμένου διὰ πλαγίων